

La Birlad:

Cu regizorul Cristian Nacu și cu actrița Elena Petrican despre:

■ Studioul artistului amator ■ Coordonatele colaborării dintre artiștii profesioniști și amatori

— Ce este Studioul artistului amator, tovarășe Cristian Nacu?

— Este, dacă putem să-i spunem așa, o instituție complexă: aici se joacă teatru, dar se face și pregătirea profesională a celor care îndrumă, în sate, activitatea artistică de amatori.

— Deci, are și ceva din atribuțiile unei școli populare de artă...

— Eh, aici ați atins o problemă delicată...

— Cum anume?

— La Birlad a existat o școală populară de artă, pe lângă Liceul pedagogic „Al. Vlașcu”, ca secție a școlii din Iași. La un moment dat s-a pus, firește, problema renunțării la tutela ieșeană, urmînd să se facă o școală de sine stătătoare. A dispărut tutela, dar și... școala, odată cu acest an școlar.

— Și, de aici, ideea de a prelua unele funcțiuni ale școlii în cadrul Studioului artistului amator?

— Exact. Ne preocupăm să asigurăm formarea celor ce au menirea să îndrume echipele de teatru de amatori — în general, cadre didactice din sate.

— Cum realizați, practic, acest lucru?

— În vacanțe, deci de trei ori pe an, ținem cursuri cu vreo 50 de instructori artistici voluntari. În primul rînd, le asigurăm texte, cu ajutorul Comitetului pentru cultură și educație socialistă al județului Vaslui. Îi învățăm să înțeleagă sensul piesei respective. După aptitudini și preferințe, îi împărțim în grupe, unii fiind actori, alții regizori, și-i ajutăm să pună în scenă, ei înșiși, cîte o

piesă scurtă. Lecții practice organizăm și la teatru, invitîndu-i la repetiții și la spectacole ale actorilor noștri, urmate, desigur, de dezbateri.

— Cum se vede, de la opțiunea asupra textului dramatic pînă la spectacolul finit, trec prin toate... furcile caudine ale creației teatrale...

— Da, fiindcă acesta este și scopul pentru care a fost creat Studioul artistului amator. Între echipe se organizează schimburi de experiență, cu aplicații practice.

— Pînă aici e bine; dar nu reiese, din ce-ați spus, dacă în cadrul acestui Studio joacă și formațiile de teatru de amatori...

— Echipele de amatori, îndrumate de actori ai teatrului nostru, sînt permanent prezente pe scena Studioului artistului amator.

— În ce formă?

— După ce spectacolul a fost lucrat în cadrul întreprinderii sau al comunei respective, se organizează vizionări și, apoi, un fel de trecere în revistă a mai multor spectacole. Comisiile care vizionează aceste spectacole își exprimă opinia, fac sugestii, contribuie direct la îmbunătățirea spectacolului respectiv. Profesioniști și amatori se angajează în dezbateri, pe care noi le apreciem ca deosebit de folositoare.

— De fapt, de cînd se practică asemenea forme de sprijinire a activității de amatori?

— Din acest an, de cînd ne-am propus ca, la ediția a doua a Festivalului național „Cîntarea României”, județul Vaslui să se prezinte la un nivel superior.

Actrița Elena Petrican de la Teatrul „Victor Ion Popa” se ocupă de îndrumarea formației de teatru de amatori de la Fabrica de rulmenți — una dintre cele mai reprezentative unități economice birlădene.

— Ce înseamnă, în practică, a îndruma o echipă de amatori? Care este rolul actorului profesionist?

— Trebuie să spun că teatrul nostru a devenit un fel de laborator în sprijinul complex al artiștilor amatori. Activitatea se desfășoară și la clubul fabricii, dar și în teatrul profesionist.

(Continuare în p. 82)

roată la căruță... Numai tu m-ai pus în fruntea distribuției... Pentru câteva reprezentatii... *Ceao!* Dumnezeu să te ierte!... (*Dispare pe fereastră.*)

MIREA: Nu-i adevărat! Nu-i nimic adevărat! Și, așa da tot ce am, acum, ca ea să mai fie aici, măcar o clipă, pe acest fotoliu de unde am gonit-o!... S-o mai țin în brațe, o clipă! Să-i spun: Dufy, iubita mea, marea mea iubită, nu te duce prin zăpada aceea! Nu te culca pe zăpada aceea! Te rog frumos: dacă m-ai iubit, cît de puțin, nu muri!... Nu juca jocul ăsta! N-am vrut să joc așa! Ce faci tu e prea mult, Dufy! Eu nu pot să primesc atîta. Eu sînt un biet om gri-juliu, temător... Eu am de dat socoteală unor oameni ca mine... Care o să mă înțeleagă, poate, și o să mă ierte...

Eu știu ce vrei tu, Dufy, de ce te culci în zăpada aceea: vrei să te faci o lebădă albă. Nu, Dufy, nu face asta! Pentru mine, ești albă de la început! Eu am fost mereu negru, pentru tine... eu! Fi-îndcă eu n-am știut iubi, n-am fost învățat...

Eu am fost învățat să răspund, să am răspunderi. Și, acuma, trebuie să mă duc

să povestesc tot. Și, poate, ei n-o să creadă că tu ești un om inocent, bun. O lebădă. Cum am să le explic cu lucrul acesta? Cum am să le deslușesc cu totul, cînd știu că, poate, mîine, tu nu mai ești? Și că va începe o anchetă?... Și tot ce era numai al nostru va deveni public, teatru... justiție?

Doză minute mai am, și trebuie să ies pe poartă. Afară e viscol. Ah, acum așa avea nevoie de un prieten. (*Către juriu.*) Poate e între noi, aici... Uică... Stavăr... Chiar Pocrovan. (*Către public.*) Poate e printre dumneavoastră. Mi-ar trebui un mare prieten, mulți prieteni, care să înțeleagă... Că sînt un om cinstit... Un om care, din cauza cinstei... Cînd greșește... Dacă greșește... Că toți vrem să zburăm... Că toți auzim muzica... (*Cei cinci au apărut la masă și așteaptă. Odată eu ci. au mai venit și alții. Lumina se aprinde în sală. Înăbușindu-și plînsul.*) Nu. M-am redresat. A fost un moment de slăbiciune, tovarăși, un moment... pe care îl regret... pe care, poate, o să-l condamnați... dar eu vreau să vă asigur... (*publicului*) să vă asigur... că el nu se va mai repeta... niciodată... Niciodată! ?...

S F Î R Ș I T

marți, 20 aprilie 1976

(Continuare din p. 17)

— De fapt, dumneavoastră cum și cu ce ați început?

— Fabrica avea deja un nucleu, cînd m-am dus eu acolo. Am chemat și pe alții, cărora le place teatrul și au pasiunea de a juca. Am fost încîntată cînd am văzut că mulți, foarte mulți muncitori din secțiile productive iubesc teatrul și au dorința să-l practice.

— Înseamnă că a. trebuit să faceți o selecție...

— Bineînțeles. I-am pus pe tineri (cam toți erau sub 30 de ani) să recite, să cînte, să danseze, să prezinte ceea ce știau ei. Trec peste perioadele de lucru didactic, firești, și vreau să ajung la primele realizări artistice.

— Deci, la primul spectacol.

— Da, cu piesa Ucenicia lui Cucu de Alexandru Mănzat. Este o piesă inspirată din viața de uzină, în care se întîlnesc multe dintre realitățile Fabricii de rulmenți din Birlad. Spectacolul l-am prezentat mai întîi în fabrică, apoi pe scena Casei de cultură a sindicatelor din Birlad. Pot afirma că s-a bucurat de succes.

— În afara îndrumării artistice, în ce alteeva se materializează sprijinul teatrului profesionist?

— Ajutorul pe care-l dăm ia diferite înfățișări concrete: costume, decoruri, tehnicieni.

Cu ajutorul specialiștilor de la teatru, i-am învățat pe artiștii amatori arta machiajului și multe alte taine ale profesiei noastre.

— Ce vă impresionează în mod deosebit, cînd lucrați cu artiștii amatori?

— Dragostea lor pentru teatru, pasiunea cu care joacă, estompînd astfel unele dintre carențele de pregătire, firești. În fond, nu-i obligă nimeni ca, în timpul lor liber, să vină să repete, să învețe. Aceștia sînt și spectatorii noștri consecvenți.

— Înțeleg, din această ultimă afirmație, că și teatrul profesionist are de cîștigat din această relație cu amatorii...

— Foarte mult. Artiștii amatori sînt, în primul rînd, cei mai buni propagandiști ai teatrului în întreprinderi și la sate. Ei aduc mulți spectatori în teatrul nostru. Sprijinind și dezvoltînd mișcarea artistică de amatori, ne creăm, implicit, un public larg, permanent, bun cunoscător al teatrului. Iar noi, mergînd în fabrică și la sate, sîntem într-un permanent contact cu viața, cu realitățile ei, cu oamenii — legături cu adînci semnificații. Învățăm unii de la alții!

— Deci, tuturor, succes deplin!

Stan Vlad